



မိမိတို့အတွက်

မောင်ညိုမြိုင်

မိခင်သော

(သန့်လျင်)

ဘဝဟောင်းကမိခင်ကြီး

ဂန္ထဝင်ဓာတ်ပြားများ

မောင်ညိုမြိုင်(သန့်လျင်)၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၊ သိဟထိပ်စင်စော၊ နတ်လူဦး၊ ဗညားကျော်

NEW IDEA

Handwritten signature and text in Burmese script.



ဘဝဟောင်းက မိခင်ကြီးအားလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်ရှင်

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ဟောကြားခဲ့သည့်

တရားဓမ္မဆုံးမစကားတစ်ခွန်း ကြားသိဖတ်ရှု တစ်ဆင့်ခံနာကြား မှတ်သားရဖူး၏ ။

ဤလောက၌ အဆွေအမျိုးတော်စပ်ခဲ့ဖူးသူ မရှိတော့။

ဘဝဟောင်းနှင့် ဘဝသစ်တို့လည်း အဆက်အစပ် ရှိခဲ့၏ ။

အဆွေအမျိုး တော်စပ်ခဲ့ဖူးကြ၏ ။

လူနှင့်လူချင်း

လူနှင့်တိရစ္ဆာန်ချင်း

ပရဝိညာဉ်လောကနှင့် လက်ရှိလူ့ဘဝ

တိရစ္ဆာန်နှင့် တိရစ္ဆာန်ချင်း . . .

ဘဝကူးအမျိုးမျိုး . . . အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် တော်စပ်ခဲ့ကြဖူး၏ ။

အချို့က ဘဝရဲ့ အဆက်အစပ် အကူးအပြောင်းကို လူဝင်စားဘဝနှင့်

သိရှိခံစားနားလည်ကြ၏ ။ အချို့က ဘဝ ဟောင်းရဲ့ အဆက်အစပ်ကို မသိရှိကြ။

အတိတ်ဘဝကို ဇာတိဿရဉာဏ်ဖြင့် တစ်ဘဝသိသူ၊ တစ်ဘဝထက် ပိုသိသူ များစွာရှိကုန် သည်ဟု ကျမ်းဂန်များ၌ ဆိုခဲ့၏ ။

ဇာတိဿရဉာဏ်ထက် ပို၍ အဆင့်မြင့်သော ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်ဖြင့်

လွန်လေပြီးသော အတိတ်ဘဝပေါင်းများစွာကို သိမြင်နိုင်သည်ဟုလည်း
ကျမ်းဂန်များက ဆိုခဲ့၍

၎င်းပုဂ္ဂိုလ်များမှာ

သာသနာပ ရသေ့များ . . .

ပကတိသာဝကများ . . .

မဟာသာဝကများ . . .

ပစ္ဆေကဗုဒ္ဓါ များ . . .နှင့်

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တို့ ဖြစ်ကြသည်တဲ့။

ဇာတိဿရဉာဏ်ကျတော့ တစ်မျိုး။ ၎င်းဇာတိဿရဉာဏ်က
ပါရမီဓာတ်ခံ အနုအရင့်ကို လိုက်၍ ဖြစ်တတ်၏ ။

လူဖြစ်စေ၊ နတ်ဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ အတိတ်ဘဝမှ သေလွန်၍
ယခုဘဝ လူပြန်ဖြစ်ပြီး နောက် ရှေးဘဝသိမြင်သူများကို ဇာတိဿရဉာဏ် (ဝါ)
လူဝင်စားဟု ခေါ်ကြ၏ ။

လူသတ္တဝါတို့၏ သံသရာကို သရက်ပင်နှင့် ဥပမာပြုကြ၏ ။

အသီးသီးပြီးလျှင် အစေ့ပြန်ပေါ်လာပြန်၏ ။

ထိုအစေ့မှာ အပင်ပေါက်ပြီး အသီးသီးပြန်၏ ။

တစ်ဖန် အစေ့ဖြစ်လာပြန်၏ ။

အစေ့မှ အပင်ပေါက်ပြန်၏ ။ သံသရာမဆုံးနိုင်။

ကမ္မဝဋ်ရှိလျှင် ဝိပါကဝဋ်ဖြစ်၏ ။ ဝိပါကဝဋ်ဖြစ်လျှင်
ကိလေသာဝဋ်ဖြစ်ပေါ်လာ၏ ။ ဝိပါကဝဋ် ဖြစ်လျှင် ကိလေသာဝဋ်
ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။ ဤသို့လျှင် ဝဋ်သုံးပါး သံသရာစက်ကြီးသည် စက်သီးပမာ

ချာချာလည်သကဲ့သို့ နိဗ္ဗာန်မရောက်မချင်း လည်နေတော့သတည်း။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သတ္တဝါတို့၏ အစမဆင်မှုကို အနမတက္ကသုတ်၊ တိဏကဋ္ဌသုတ်၊ ပထဝီသုတ်တို့၌

“ရဟန်းတို့ သံသရာ၏ အစကို မသိနိုင်။ အဝိဇ္ဇာဖုံးကွယ်အပ်ကုန်၏ ။
တဏှာနှောင်ကြိုး ဆွဲချည်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဤဘဝမှ ထိုဘဝ။ ထိုဘဝမှ
ဤဘဝသို့ ပြေးလွှားကျင်လည်ရသော သတ္တဝါတို့၏ ရှေးအစွန်းသည် မတတ်နိုင်ချေ။

“ဥပမာသော်ကား ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းတွင်
ရှိသမျှသော ထင်း၊ မြက် သစ်ခက်၊ သစ်ရွက်များကို ဖြတ်၍ တစ်ပေါင်းတည်း
စုပုံထားပြီး လက်လေးသစ်မျှ ကျည်သား လောက်ပြု၍ ဤကား ငါ၏ အမိ
အဖစသည်ဖြင့် ချ၍ ရေတွက်သော် ဤဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ ရှိသမျှ သော ထင်း၊ သစ်ခက်၊
သစ်ရွက်တို့သာ ကုန်သွားမည်။ ထိုယောက်ျား၏ အမိ အဖတို့ကား မကုန်
နိုင်သည်သာတည်းဟု ဟောကြားခဲ့၏ ။

ထိုနည်းတူ မဟာမြေကြီးကို ဇီးစေ့လောက် အလုံးများ ပြုလုပ်ကာ
ဤကား ငါ၏ အဖ။ ဤကား အဖေ၏ အဖေဟုချ၍ ရေတွက်သည်ရှိသော်
ဤပထဝီမြေကြီးသာ ကုန်ရာ၏ ။ ထိုယောက်ျား၏ အဖ အဆက်သည်ကား
မကုန်နိုင်ရာ။

ကျမ်းကိုး- တက္ကသိုလ် သျှင်သီရိ (လူဝင်စား)

(၂)

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဒေါ်ညိမ်းမြခင်ဆိုသော ဘွားအေအရွယ်
မိန်းမကြီးတစ်ဦး နှင့် စကားလက်ဆုံကျမိပြီးနောက် ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်

ဖြစ်ရပ်အကြောင်းကို ကြားသိခဲ့ရ၏။

ကံတရား၏ ဆန်းကြယ်မှု . . .

သံသရာ၏ အံ့ဩဆန်းကြယ်မှုများအကြောင်း

ဘုရားဟောနှင့်ယှဉ်ထိုးခံစားကြည့်မိပြီးသော အခါ

လူဝင်စားတို့ရဲ့ ဘဝ . . .

ဘဝဟောင်းက တော်စပ်ခဲ့ဖူးသော ဇာတိဿရဉာဏ်စဉ် အနုနှင့်
မမြင်ခဲ့ရသော မိခင် (သို့မဟုတ်) ဖခင်တို့ရဲ့ မေတ္တာကျေးဇူးများကို မုဒိတာစိတ်နှင့်
ခံစားနားလည်သလို ရှိလာခဲ့၏။

သို့နှင့်

ဒေါ်ညိုမိုးမြခင်ရဲ့ ဘဝကို ကျွန်တော်ခံစားဖွဲ့သီဖြစ်ခဲ့တော့သည်။

(၃)

ညိုမိုးမြခင် ၅ နှစ်သမီးအရွယ် အရောက်မှာ အမေ ဒုတိယကလေးကို
မီးဖွားရင်း ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သွားခဲ့ရ၏။

အမေသည် သားစိမ်းငါးစိမ်းချက်ကို အလွန်ကြိုက်၏။

နုတ်ဝသီကြမ်း၏။

သို့သော် သမီးလုပ်သူ သူမကို ရင်နှင့်အမျှ ချစ်ခဲ့သည်။ လင်သားလုပ်သူ
အဖေ့ကို မျက်စိ အောက်က အပျောက်မခံချင်အောင် ချစ်ခဲ့သည်။ ခုတော့
မီးတွင်းထဲမှာ မချိမဆန့် အော်ဟစ် ညည်းတွားရင်း ကလေးရော လူကြီးပါ
ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ။

သည်တုံးက . . .

ကလေးအရွယ်အသိနှင့် ညိမ်းမြခင် အမေအလောင်းကို ဖက်ပြီး
ငိုခဲ့ရသည်။ အမေကို ‘ပြန်ထပါတော့ အမေရဲ့ဟု လှုပ်နှိုးအော်ဟစ် ပြောဆိုခဲ့၏ ။
အမေ လုံးဝ ပြန်မထူးခဲ့။

သုဿန်သချင်းမှာ မြေမြှုပ်တော့

“အမေ” ဟု အော်ဟစ်ငိုကျွေးရင်း သတိလစ်သွားခဲ့ရသည်။

ခုတော့

ကျွန်မ ညိမ်းမြခင်ရဲ့ အနီးဝန်းကျင်မှာ ဆဲဆိုခေါင်းခေါက်ပြီး
ရင်ခွင်ထဲချော့သိပ် အတူ အိပ်စက်ခဲ့ရတဲ့ အမေမရှိတော့။

နောင်နှစ်အတန်ကြာ . . .

အဖေရဲ့ ရင်ခွင်ကို အမေရင်ခွင်အမှတ်နှင့် ခိုဝင်တွယ်ဖက်ပြီး
အိပ်စက်ခဲ့ရသည်။

အလွန်းရိပ်ညများ

မျက်ရည်ဖွဲ့နေခင်းများ

ရင့်ရောင်တမ်းမာခဲ့ရလေပြီတကား။

(၄)

ဘဝရာသီက အပြောင်းအလဲ မြန်လွန်းလှ၏ ။

ဘဝပန်းချီသည်လည်း အရောင်ယွဲ့ယိုင်လာ၏ ။

ညိမ်းမြခင် (၁၁) နှစ် သမီးအရွယ်မှာ အဖေနောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။
အဖေ့နောက် မိန်းမ (မိထွေး) ရဲ့ အမည်က “မဂျင်” (ခေါ်) မဂျက်တဲ့။

နာမည်နှင့် လိုက်အောင် လည်၏ ။

အပလီအနွဲ့များဖြင့် အဖေ့ကို ယုယ၏ ။ ဤအယုအယ သမုဒ်ပြင်မှာ
အဖေနှစ်ခဲ့၏ ။ မိထွေး ရဲ့ ဩဇာအတိုင်း အဖေ ရုပ်သေးဖြစ်ခဲ့ရ၏ ။

သို့နှင့် ညိမ်းမြခင် . . .

မိထွေး မဂျက်ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ အဖေ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးကို
ကျောခိုင်းခဲ့ရကာ အိမ်ရှေ့ ဘုရားစင်အောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ခဲ့ရသည်။

မိထွေးသည် အဖေ့ရှေ့မှာ ညိမ်းမြခင်ကို ဆူဆဲ၏ ။

နောက် ရိုက်နှက်ကန်ကျောက်၏ ။ အတွန့်များ တက်မိလျှင်
ဆံပင်ကျွတ်အောင် ဆွဲဆောင့် ခံရ၏ ။ အဖေက ဝင်တားလျှင် အဖေ့ပါ
နီးရာပစ္စည်းနှင့် ကောက်ပေါက်ခံရ၏ ။ အဖေ့မျက်ဝန်းမှာ ကြေကွဲရိပ်ကို
မြင်ရသော်လည်း ထိုကြေကွဲရိပ်သည် ညိမ်းမြခင်ရဲ့ မျက်ရည်စက်များကို ငြိမ်းအေး
အောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့။

ကြာတော့ . . .

အဖေစိတ်ညစ်ရင်း အလုပ်ပင်ပန်းရင်း အရက်စွဲလာခဲ့၏ ။

မိထွေးကွယ်ရာမှာ သားအဖနှစ်ဦး ဆုံကြလျှင် အဖေက
ညိမ်းမြခင်ကိုဖက်၍ မျက်ရည်များ ကျလေ့ရှိ၏ ။

အဲဒီ လို နေ့မျိုးရောက်မှ အဖေ့ရဲ့ အကြင်နာ မေတ္တာကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ
ရရှိခံစားရ၍ လည်း ကျော်ပေါ်မှ အရိုးဒဏ်ရာများကို မေ့ပြီး အဖေ့ကို အားရပါးရ
ညိမ်းမြခင် ငိုခဲ့ရသည့်နေ့များ အခါ အားလျော်စွာ ရှိခဲ့ပါ၏ ။

“သမီး”

“ရှင် . . . အဖေ”

“အဖေ မှားသွားခဲ့ပြီ . . . သမီး”

“အို . . . အဖေရယ်”

“အဖေ . . . လူမိုက်၊ လူအတ္တကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ သမီးရယ်”

“အင့် . . . ဟီး”

“သ . . . မီး”

“အဖေ”

“သ . . . မီး . . . ဟီး . . . ဟီး”

ဤမျက်ရည်များသည် အမေသာ မသေဘဲ သက်ရှိထင်ရှားရှိလျှင်
ပန်းပွင့်များဖြစ်နိုင် ကောင်းရဲ့ဟု ညိမ်းမြခင် တွေးခဲ့ဖူးလေ၏။

(၅)

ခုတော့ ကံကြမ္မာ အရိုင်းက ပန်းပွင့်တိုင်းကို ရက်စက်စွာခြွေခဲ့ပါပြီ။
အဖေသင်္ဘောဆိပ်မှာ ကုန်ထမ်းရင်း ကုန်းဘောင်ပေါ်က ရေထဲ ချော်ကျပြီး
ရေနစ်ကွယ်လွန်ခဲ့ရပြန်၏။

ဘယ်ညာဝန်းရံခဲ့ဖူးသော

မဟာမြင့်မိုရ် ရွှေတောင်နှစ်လုံးသည် “ဝုန်း” ခနဲ လဲပြို၍
အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာ ကွဲကြွေခဲ့ပါပြီ။

ခုတော့ တိတ်တခိုး အကြင်နာ အနမ်းများ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြန်ပြီ။

မျက်ရည်ရှိရာသို့ မျက်ရည်သည် စီးဝင်လာခဲ့၏။

နောက်ဆုံး ဒီအိမ်မှာ သူမနှင့်မိထွေး “မဂျက်”ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။

မိထွေးကို သေလုနဘန်း ကြောက်ရလွန်း၍ မိထွေးရဲ့ ထမီအင်္ကျီ ဘော်လီမှအစ လျှော်ဖွပ်ခဲ့ရ၏။ နံနက်စာ ညစာ ချက်ရ၏။ ပြီးကျောင်းမှထွက်၍ ဆေးလိပ်ခုံမှာ ဆေးလိပ်သမ လုပ်ခဲ့ရ၏။

နေ့စဉ်ရသမျှ မိထွေးကို အပ်ခဲ့ရ၏။

ဆွေမျိုးဉာတိကလည်း မရှိ...

သည်အိမ်နှင့်ခြံသည် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ခြံ အမွေခံဖြစ်ပါလျှက် ကိုယ်မပိုင် အလိုမကျလျှင် မိထွေးက နှိပ်စက်သေးသည်။

အဝတ်အစားမှန်သမျှကို မိထွေးရဲ့ အကျကိုပဲ ဝတ်ခဲ့ရ၏။

ဘော်လီအတွင်းခံ ရိနေတာကို အသစ်ဝယ်ချင်လို့ မပြောရဲ။

တစ်ခါမှာ...

ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်မိန်းမက မြင်မကောင်း၍ ထမီဟောင်းတစ်ထည် ပေးခဲ့၏။ အဟောင်း ဆိုသော်လည်း ညိမ်းမြခင်ဘဝမှာတော့ အသစ်။

ဒီထမီလေးက အလှူမင်္ဂလာဆောင် ဝတ်သွားလျှင် တင့်တယ်၏။

အဲဒီ ထမီလေး တစ်နေ့ဝတ်မလို့အလုပ်မှာ မိထွေးမြင်သွားပြီး “ထားခဲ့” ဆို၍ ဆက်မဝတ်ရဲ ခေါက်၍ ပေးခဲ့ရသည်။

တစ်ည... အိပ်ပျော်သွားခိုက်

“သ...မီး”

“သ...မီး”

“ဟင်...ဘယ်သူလဲ”

ခြေရင်းမှ ခေါ်သံလိုလို ... လှုပ်နှိုးသံလိုလို ကြားလို့

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မိန်းမ တစ်ယောက် ... လူလုံးလူဖန်ကို သဲသဲကွဲကွဲ
မမြင်ရ မိန်းမကြီးက သူမအနီးသို့ တိုးကပ်လာ၏။

“သမီး”

“ဟင်”

အသံက ကွယ်လွန်သူ အမေ့ရဲ့ အသံမျိုးရယ်။

“ဘယ် ... သူ ... လဲ ... အမေလား”

“ဟုတ်တယ် ... အမေပါ ... သမီးရဲ့”

“အ ... မေ”

ညိမ်းမြခင် ဖျာပေါ်မှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်ပြီး ‘အမေ’ကို
ဖက်ထားလိုက်သည်။ ဖက်သမှ အားရ ပါးရ လွတ်မသွားအောင်ကို
ဖက်ထားလိုက်တော့ ...

အမေကလည်း သူမကို ပွေ့ဖက်ထားသည်။

အမေ့ကိုယ်ငွေ့သည် မီးကျီခဲလို ပူနေ၏။

“ပူ ပူ လှချီလား အမေ။ အမေနေကောင်းရဲ့လား။ အခု အမေ
ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင် ... သမီးက အမေ့ကို မျှော်နေတာ”

ဒီမှာပဲ ညိမ်းမြခင် “အမေ” ဆိုသူရဲ့ မျက်နှာကို အနီးကပ် မြင်လိုက်ရပြီး
လွန်စွာအံ့သြသွား ခဲ့ရ၏။

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင်”

“အမေလေ ... သမီးရဲ့ ... အမေပါ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အို ... ကျွန်မအမေရင်း ... မ ... မဟုတ်ဘူး”

ညိမ်းမြခင် မြင်လိုက်ရသည်က မီးတွင်းထဲမှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည့်
မိခင်အရင်း ဒေါ်ညိမ်း မြ မဟုတ် . . . ခုမြင်ရသည်က မျက်နှာမှာ အဖုအသီး
အပိန့်များနှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ညိမ်းမြ ခင်ကြောက်လန့်ပြီး
ရုန်းခွာလိုက်သည်။

“အမေပါ သမီးရယ် . . . အမေဟာ သမီးရဲ့ အမေအရင်းပါ”

“အို . . . မဟုတ်ဘူး အဒေါ်ကြီး . . . ဘယ်သူလဲ”

“သမီး သိချင်လို့လား”

“အင်း . . . အင်း သိချင်တယ် ဘယ်သူလဲ”

“သမီးရဲ့ ဟိုးတစ်ဘဝဟောင်းက အမေ”

“ရှင် . . . ကျွန်မရဲ့ ဟိုးတစ်ဘဝဟောင်းက အမေ ဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ သမီးရယ် . . . ငါ့သမီး လူ့ဘဝမှာ
ဒုက္ခဆင်းရဲရောက်နေတာ မြင်လို့ မရှု ရက်လို့ အမေလာခေါ်တာ”

“အို”

“သမီး အမေနဲ့လိုက်ခဲ့တော့”

“ဟင့်အင် . . . မ . . . မလိုက်ဘူး။ အို . . . အဒေါ်ကြီးကို ကျွန်မ မ . . .
မသိဘူး။ ကျွန်မ အမေက ဒေါ်ညိမ်းမြ . . . အမေ ဒေါ်ညိမ်းမြလာခေါ်ရင် လိုက်မယ်”

“ခက်လိုက်တာ သမီးရယ် . . . ကြာရင် သမီး ဒုက္ခရောက်မှာ
မမြင်ရက်လို့ အမေလာခေါ်ရတာ ပါ ကဲ . . . လာ”

ဒီမှာပဲ မျက်နှာအဖုအပိန့် အသီးများနှင့် ကြောက်စရာကောင်းလှသော
မိန်းမကြီးက သူမရဲ့ လက်ကို အတင်းဆွဲတော့သည်။

ညိမ်းမြခင် အတင်းရုန်းကန် အော်ဟစ်သည်။

အားချင်းမမျှ၍ မိန်းမကြီးဆွဲရာနောက်သို့ ပါမလိုဖြစ်သွားစဉ် ရှိသမျှ
အင်အားများကို စုစည်း လိုက်ပြီး ၎င်းဘဝဟောင်းက အမေဆိုသူ မိန်းမကြီးကို
ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ဒီမှာ မိန်းမကြီး ဝုန်းခနဲ နောက်ပြန်လဲကျသွား၏ ။

“ဝုန်း . . .အား . . .သ . . .မီး”

“အမလေး”

ဒီမှာပဲ ညိမ်းမြခင် လန့်နိုးသွားခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ . . .မိညိမ်း . . .သေနာမ”

အိမ်တွင်းမှ မိထွေးလုပ်သူရဲ့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဆဲ၍ မေးလိုက်သံကို
ကြားလိုက်ရသည်။

“မေးနေတယ်လေ . . .အနာကျမရဲ့ . . .တယ် . . .ငါ”

“အိပ် . . .အိပ် . . .မက် . . .မက်နေလို့ပါ ကြီးကြီး”

“လင်တွေကို လွမ်းမနေနဲ့ အိပ်ရေးပျက်တယ် အရွှင်မရဲ့ ပြန်အိပ်”

သူမကိုယ်ပေါ်မှ ချွေးစေးများကို စောင်နှင့်သုတ်ရင်း တုန်ခါသော
ရင်နှင့်နှုတ်ပေါ်လက်တင် စဉ်းစားလိုက်သည်။

အမေ . . .

အသံက အမေအရင်းရဲ့ အသံ . . .

ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ အမေအရင်း ဒေါ်ညိမ်းမြ အသံမဟုတ်။

ဟိုး ဘဝဟောင်းက အမေတဲ့ . . .

သူမကို မကြည့်ရက် မရှုရက်လို့ လာခေါ်တာတဲ့။ ဘုရား . . .ဘုရား . . .

ဘုရား။

(၆)

အကြေဆပ်ရမည့် အကုသိုလ်ဝဋ်ကြွေးက ကြေကို မကြေနိုင်သေး။

ဆင်းရဲဒုက္ခပေါ်သို့ နောက်ထပ် ဆင်းရဲဒုက္ခပြိုကျလာပြန်၏ ။

မိထွေး မဂျက် နောက်လင်ယူလိုက်သည့် ကိစ္စ။

ကြည့်ဦး . . . ယူလိုက်သည့် လင်ယောက်ျားက လူကောင်း မဟုတ်။

ဖဲသမား အရက် သမား နာမည်က ဖေဇော်ရင့်တဲ့။

အရပ်ပုပု . . . အသားညိုညို . . . ကုလားဒိန်ကုလားလိုလို . . .

ခေါတောကုလားလိုလို ရပ်မျိုး၊ သောက်လိုက်သည့် အရက်ကလည်း နေကုန်နေခန်း၊
ပြီးတော့ ဖဲသမားပွဲစား။

ဘာကြိုက်လို့ ယူလိုက်သည် မသိ။

“အစ်ကို အစ်ကို” နှင့် နားကြားပြင်းကပ်စရာ ပိုကောင်းလာ၏ ။ ခုတော့

မိထွေးမဂျက်နှင့် သူ့လင် ဖေဇော်ရင့်ရဲ့ အဝတ်အစားများကို နေ့စဉ်
လျှော်ဖွပ်ပေးရ၏ ။ ပြီး မီးပူတိုက်ပေးရ၏ ။

အသင့်ချက်ပြုတ်ပြီးသည်ကို စားသောက်ပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်

ဖဲဝိုင်းသို့ ရောက်၏ ။

ညအချိန်မတော်ပြန်လျှင်

အရပ်ကြားမကောင်းအောင် ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး တံခါးကို ဖွင့်ခိုင်း၏ ။

ဖဲရုံးသည့် ညမျိုး နေ့မျိုးနှင့်ကြုံလျှင် လင်မယားနှစ်ယောက် အပျိုလေးသူမကို
အသားလွတ် ပါးနားရိုက်၍ နှိပ်စက် ကန်ကျောက်ပြီးမှ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်၏ ။

ဖဲနိုင်လာသည့်ညမျိုး အကြံအဖန် ခွင်မိလာသည့် ညမျိုးရောက်လျှင်
စားကောင်းသောက် ဖွယ် အမြည်းများဖြင့် တစ်ညလုံး ထိုင်စားသောက်ကြ၏။
အယုတ္တ၊ အနတ္တ မကြားဝံ့ မနာသာ စကားများဖြင့် “ပြီ” ကြပြီး ပလူးပလဲ လုပ်ကြ၏
။

ညိမ်းမြခင်ကို ယောင်လို့ ခေါ်မကျွေး။

ပြီး . . . အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကြပြီး ထရံတစ်ချပ်ခြားသည့်
အိပ်ခန်းတွင်းမှာ . . .

ညိမ်းမြခင် စောင်ကို ခေါင်းမီးခြုံ၍ နားပိတ်ပြီး အိပ်ရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ လန့်၍ များပင် အော်ခဲ့ရသေး၏။

အခြားမဟုတ် . . .

မိထွေးမဂျက်ရဲ့ ယောက်ျား ဖေဇော်ရင့်က အချိန်မတော် တစ်ရေးနိုးမှာ
သူမရဲ့ခြင်ထောင် ကို လာလှန်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ . . .

မိထွေးက ကလော၍ တုတ်၏။

“အစ်ကို အခန်းမှားသွားလို့ ဂျက်ရဲ့ အေ့ ဝေ့”

သို့ကလို လူစား . . . တစ်ည သူမအိပ်ရာပေါ် ဝင်အိပ်နေ၍ အိမ်ရှေ့
သစ်ပင်အောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်ငိုက်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုသို့သောအခါ

သွားလေသူ အဖေနှင့်အမေ့ကို ပြေး၍ သတိရပြီး မျက်ရည်ကျခဲ့ရ၏။

ခုနေ . . . အဖေနှင့် အမေသာ လာခေါ်လျှင် ဘယ်ဘဝရောက်ရရောက်ရ
လိုက်သွားချင် သည်။ လာခေါ်ပါ အဖေနှင့် အမေရယ်ဟု ရူးမိုက်စွာ ဆုတောင်းမိ၏။

ခေါ်မည့်ခေါ်တော့ . . .

အဖေအရင်းနှင့် အမေအရင်း ဝိညာဉ်များ မဟုတ်။

ဟိုး ဘဝဟောင်းက မိခင်ဆိုတာ အိပ်မက်ထဲမှာ မကြာခဏ လာလာခေါ်ခဲ့၏။ အိပ်မက် အကြိမ်ပေါင်းများလာသောအခါ အိပ်မက်ထဲက လာခေါ်သည့် ဟိုးဘဝဟောင်းက “အမေ” ဆိုသူ ကို ကျွမ်းဝင်စပြုလာခဲ့၏။

အားကိုးရာမဲ့ဘဝ မှီခိုရာမဲ့ဘဝ အရေးလုပ်သူ မရှိသည့်ဘဝမှာ

ဤအိပ်မက်ရှင် ဟိုးဘဝဟောင်းက အမေသည် တိုးတိုးဖော် တိုင်ပင်ဖက် အလေးထားရာ မသိမသာ ဖြစ်လာခဲ့ရတော့၏။

“ဒေါ်ကြီးက ဘာလဲဟင်”

“ဒေါ်ကြီးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ အမေလို့ ခေါ်လိုက်စမ်းပါကွယ်။ သမီးလေးဟာ အမေ့ရဲ့ . . . သမီးအရင်းပါ သမီးရဲ့ အမေလို့ ခေါ်စမ်းပါကွယ်”

ညိမ်းမြခင် မဝံ့မရဲနှင့် ခေါ်လိုက်မိ၏။

“အ . . . မေ”

“အို . . . အမေ . . . အမေတဲ့ . . . သမီး . . . သမီး . . . ဒါမှ . . . ငါ့သမီး”

မျက်နှာမှာ အဖုအသီးများပါသော အရုပ်ဆိုးဆိုး မိန်းမကြီးသည် ညိမ်းမြခင်ရဲ့ ပုခုံးကို ဆွဲယူ ကာ သူမရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။

အလို ဤဘဝဟောင်းက အမေဆိုသူရဲ့ ရင်သားအစုံရှိရာ ရင်ခွင်သည် ကွယ်လွန်သူ မိခင် အရင်းရဲ့ ရင်ခွင်ကဲ့သို့ ရှိန်းမြမြ နွေးလို့ပါကလား။

ဘာရယ်လို့ မဟုတ်

အမေ့ရင်ခွင် အဖေ့ရင်ခွင် ငတ်မွတ်နေသော ညိမ်းမြခင် တစ်ဘဝဟောင်းက အမေ့ရဲ့ရင် ခွင်မှာ မျက်နှာကိုအပ်၍ ထားလိုက်လေသည်။

“သမီး”

“ရှင် . . . အမေ”

“သမီးကို အမေပြောစရာရှိတယ်ကွဲ့”

“ဘာပြောချင်လို့လည်း အမေ”

“သမီး အမေနဲ့ မလိုက်ချင်ဘူးလားဟင်”

“ဟို . . . ဟို အမေက ဘယ်မှာနေတာလည်း ဟင်”

“သစ်ပင်မှာ နေတာ”

“သစ်ပင်မှာ”

“အေး”

“အမေ့မှာ အိမ် . . . အိမ် မရှိဘူးလားဟင် . . . ဟင်လို့”

“အဲဒါ အမေ့အိမ်ပဲပေါ့”

“အို အဲဒါ . . . အမေ့နာမည်က”

“ခင်ဝဏ္ဏ . . . တဲ့”

“လှလိုက်တဲ့ နာမည်လေးနော်”

“တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်”

“ဟင့်အင်း . . . မလိုက်ချင်ဘူး”

“ဘာလို့”

“ဟောဒီ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေကို ရဲရဲရင့်ရင့် ကျော်လွှားချင်လို့”

“ဟူး . . . ညည်းလို မိန်းမမျိုး ရှားပါပေ သမီးရယ်။ အေးလေ . . . ဝဋ်ရှိရင်

ခံရစမြဲပါ။ အမေ လည်း ဝဋ်ရှိတော့ ခံနေရတာ ပဲ။ ဒီမှာ သမီးသေသေချာချာ

နားထောင်စမ်း”

ညိမ်းမြခင်တစ်ယောက် ဘဝဟောင်းအမေ ခင်ဝဏ္ဏရဲ့ ရင်ခွင်မှခွာ၍
နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“အဖိတ်နေ့ မွန်းတည့်ကျရင် အင်းမပင်တောစပ်က ကုက္ကိုပင်ရှိရာကို
လာခဲ့။ ဘယ်ဘက်ကို ထွက်နေတဲ့ အမြစ်ပွေးကို ခွာလှန်လိုက်
ပစ္စည်းတစ်ခုတွေ့လိမ့်မယ် . . .အဲဒါ ယူသွား။ သူတို့နဲ့ လမ်းခွဲတော့”

“ဘာ . . . ဘာပစ္စည်းလဲဟင် အမေ”

“ညည်း ဘာသာလာယူအေ။ အဲဒီ ကျရင် သိလိမ့်မယ်။ ဒါနဲ့ ညည်းမှာ
ချစ်သူရှိပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

ခက်တာပဲ။ ပစ္စည်းရရင် သူတို့ မမြင်စေနဲ့။ အဲဒီ ကနေ ထွက်သွားတော့
အမေပြန်မယ် မမေ့ နဲ့နော် သမီး”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

အိပ်မက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အလွန်ကို ထူးဆန်းထူးခြားတဲ့ အိပ်မက်ဆန်းပါ
မောင်ညိုမှိုင်းရယ်။

(၇)

အဖိတ်နေ့ မတိုင်ခင်တစ်ညက အမေခင်ဝဏ္ဏက
အိပ်မက်လာပေးပြန်သည်။ “သမီး လာဖြစ်အောင်လာနော်” တဲ့ ပြီး
စကားဆန်းတစ်ခုလည်း ပြောသွားသေး၏ ။

“အဲဒီ ပစ္စည်းထုခွဲရောင်းချပြီးရင် အမေ့ကိုရော

ညည်းမိဘများအတွက်ရော ကောင်းမှု ကုသိုလ်ပြုပြီး အမျှဆက်ဆက်ဝေပေးပါ သမီးတဲ့”

ညိမ်းမြခင် ထင်းခုတ်ဓားမကိုယူ၍ ရင်မှာ ပုဆိုးစုတ်ခေါင်းခုပိုင်းကို ပတ်လိုက်သည်။

“ထင်းခွေသွားဦးမယ် ကြီးကြီး”

“ထင်းခွေဆို ထင်းခွေပဲနော်။ ဟိုဟိုဒီဒီ အသံကြားရရင် ညည်း ငါ့အကြောင်း သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ် . . .ဟုတ်ကဲ့”

“စောစောပြန် ရေစည်အပြည့်ရေခပ်ထား . . . သွား ကျက်သရေမရှိဘူး”

ညိမ်းမြခင် ဓားမကိုကိုင်၍ အင်းမပင်တောစပ်သို့ ဝင်ခဲ့၏ ။

ဦးစွာထင်းများကို ခုတ်၏ ။ တစ်ရွက်စာရသည်နှင့် တောစပ်မှ အိပ်မက်ရှင် အမေခင်ဝဏ္ဏပြောလိုက်သည့် ကုက္ကိုပင်ကို ရှာလိုက်၏ ။

မြေကြီးအောက်မှာ ကိုင်းညွတ်နေသည့် ကုက္ကိုပင်နှစ်ချို့ကြီးကို တွေ့ရ၏ ။ အမြစ်အပွေးကြီး များက ဥဒဟို ဖြန့်ကျက်နရကား စွန်လက်သည်းဖြန့်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏ ။ အပွေးများလွန်း၍ ဘယ် အပွေးကို ရှာရမှန်း မသိ။

ဘယ်ဘက်သို့ ဖြာထွက်သည့် အမြစ်ပွေးဟု အမေခင်ဝဏ္ဏက ပြောသည်။

တွေ့ပြီ . . .

အပွေးက သုံးခု . . .ဘယ်အပွေးကို ရှာလှန်ရပါ။ စဉ်းစားလိုက်၏ ။ မတော် မြွေဆိုးမြွေ ဟောက်များ ထွက်ကိုက်ရင် ဒုက္ခ။

သည့်နောက်

ဆိုင်ရာပိုင်ရာ တောစောင့် တောင်စောင့် မြေစောင့် သစ်ပင်စောင့်
ပုဂ္ဂိုလ်များကိုတိုင်တည် ပြီး မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။

သည်မှာပဲ အလယ်အမြစ်ရှိ သစ်ခေါင်းပွေးပေါက်မှ
မြွေကြွက်ကြီးတစ်ကောင်ထွက်လာပြီး သူမကို ခေါင်းငဲ့၍ ကြည့်နေ၏ ။

ပြီးနောက် သစ်ပွေးခေါင်းမှာ ဝင်ချီထွက်ချီ လုပ်ပြပြီး ဝါးရံဘက်ရှိရာသို့
ပြေးဝင်သွားတော့ ၏ ။ ထူးတော့ထူးသည်။ ဆိုင်ရာပိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များက နိမိတ်ပြ
နတ်လမ်းညွှန်ရောသလား။

ဒီအချိန်မှာ သားငါး အညှီနို့လို အနံ့ နံလာ၏ ။

ဘာကောင်များ သေနေပါလိမ့်။

အညှီနို့က ပို၍ စူးဝါးလာသည်။ သရဲတစ္ဆေများ ခြောက်ရောသလား
ပြန်ပြေးရင် ကောင်းမည်လား။ ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ထောင်ထလာ၏ ။

အို ရောက်မှတော့ မထူးပြီ။

အချို့အိပ်မက်များက တကယ်ဖြစ်ချင် ဖြစ်တတ်တာ။

သူမ ကြွက်ထွက်သွေးသည့် သစ်ခေါင်းပွေးကို ဓားဦးနှင့် မွှေလိုက်၏ ။

“ထပ်”

“အလို”

ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဓားဦးနှင့် ခပ်မိလိုက်သည့်အသံ။ အခြား ဘာကောင်မှ
ရှိဟန်မတူ။ ထပ်၍ မွှေလိုက်သည်။ စိတ်ချရပြီ။ မြွေကင်း ပုရွက်ဆိတ်နီ လုံးဝမရှိ။
သူမ ရဲရဲတင်းတင်းပင် လက်ထိုးနှိုက် ပြီးဆုပ်မိသည့်ပစ္စည်းကို
ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။

“ဟယ်”

“ရွှေလက်စွပ် ကျောက်နီလက်စွပ်ပါလား”

သူမ လက်စွပ်ကို အလင်းရောင်နှင့် ကြည့်လိုက်၏။ ရွှေကို သူမမြင်ဘူး။
သူများထံမှာပဲ မြင်ဖူးသည်။ ရွှေရောင်အိဝင်းနေသည်။ အနီရောင် ကျောက်က
ရဲရဲတွတ်လို့ . . .။

သူမက ကဗျာကယာ လက်စွပ်ကို အတွင်းခံဘော်လီအင်္ကျီကြားမှ
ညှပ်ထည့်လိုက်ပြီး ထင်းစည်းကို ကောက်ရွက်၍ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့်
အိမ်ပြန်လာခဲ့လိုက်လေသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ထင်းစည်းကို ပစ်ချလိုက်ပြီး ဘေးဘီကိုကြည့်လိုက်၏
။

သို့နှင့် ဘော်လီအင်္ကျီကြားမှ လက်စွပ်လေးဒီကိုထုတ်၍ သေသေချာချာ
ကြည့်လိုက်သည်။ အို အမေခင်ဝဏ္ဏ အိပ်မက်ထဲမှာပြောသည့် အတိုင်းပါလား . . .

သူမ ပစ္စည်းတစ်ခုရပြီ။

ရွှေဖြစ်ရင် ကော်ပြီ . . .

တကယ်လို့များ ကျောက်က ပတ္တမြားဖြစ်နေခဲ့ရင် . . .

အမေခင်ဝဏ္ဏက မှာခဲ့သည်

ဒီအိမ်မှာ မနေနှင့် လွတ်ရာသို့ သွားတော့တဲ့။

သူမ ဘယ်ကို သွားရမှာလည်း . . .

ဆွေမျိုးလည်း မရှိ။ အသိလည်း မရှိ။ ဘယ်အရပ်မှာလည်း မရောက်ဘူး။
ချစ်သူနောက် ခိုးရာလိုက်ရအောင် ချစ်သူရည်းစားလည်း မရှိ။

“ဟဲ့ . . . ကောင်မ”

“အမလေး”

ညိမ်းမြခင် နောက်ဘက်မှ ရုတ်တရက် အော်လိုက်သံကြောင့် လန့်ဖျပ်ပြီး
လက်စွပ်လေးကို ဆုပ်၍ ဖွက်ထားလိုက်၏။

“ညည်း လက်ထဲက ဘာလဲ”

မိထွေးနှင့် အရက်မူးနေသည့် သူ့ယောက်ျားက သူမကို ဝန်းရံ၍
ခါးထောက်ပြီး မေးလိုက် ၏။

“ဟို . . .ဟို . . .ဘာ . . .ဘာမှ မဟုတ်”

“ပြစမ်း”

“အို . . .ဘာမှ မဟုတ်ဘူး . . .လွတ် . . .လွတ်”

“ဖြောင်း”

“အား”

“ဖြန်း”

“အမလေး”

အူကြောင်ကြောင် ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေသည့် သူမကို မိထွေးနှင့်
သူမယောက်ျားတို့က ဘယ်ညာညပ်ပြီး ပါး နား နားရင်း အုပ်လိုက်ရာ လက်ထဲမှ
ပစ္စည်း လွတ်ကျသွားခဲ့တော့၏။

“ဟင်”

“ဟာ . . .ရွှေလက်စွပ်ပါလား”

ဖေဇော်ရင့်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လက်စွပ်ကို ကောက်ကြည့်လိုက်ပြီး
လက်ဝါးအုပ်၍ တစ်မျိုး နေရောင်မှာထောင်၍ တစ်မျိုး စစ်ဆေးလိုက်၏။
နှစ်ယောက်စလုံးမျက်နှာမှာ အံ့သြဝမ်းသာရိပ်နှင့် လောရိပ်များ
ယှက်သန်းလွှမ်းမိုးနေသည်။

“မဂျက်”

“အစ်ကို”

“ကော်ပြီကွ”

“ကော်ပြီ ဟုတ်လား ဘာလဲဟင်”

“ရွှေလက်စွပ် ပတ္တမြားလက်စွပ်”

“ဟယ် . . .ပတ္တမြား”

ဒီမှာပဲ ပြဿနာဆင့်၍ ပတ်ကြမ်းတိုက်တော့၏။ ဘယ်က ရတာ လဲ”

ဟု မေး၏။

“ကောက် . . . ကောက် ရတာ ပါ”

“ဘယ်နားက ရတာ လဲ”

“ချောင်းစပ်က”

“ဖြန်း”

“သေချင်းဆိုးမ ငါ့ကို ညာမလို့ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒါနဲ့အဖေနဲ့ အမေ တိတ်တိတ်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား။ မှန်မှန်ပြောနော် သေသွားမယ်”

“မ . . . မ . . . ဟုတ်ပါဘူး . . . ကြီး . . . ကြီး . . . ရယ်”

“ဖြောင်း”

“အား”

“ကျန်တဲ့ပစ္စည်း ဘယ်မှာ ဖွက်ထားလဲပြော”

“မ . . . မရှိပါ . . . ဘူး . . . အား”

“ဖြန်း”

“ဘုန်း”

“အင့်”

“ခွပ်”

ပါးစပ်မှ သွေးများ ယိုစီး၍ ကျလာခဲ့သည်။ မျက်လုံးထဲမှာ ပြာဝေမှုးနောက်သွားသည်။ ဦးရည်ပြားလန်ကျ ဆံပင်များ ဆောင့်ဆွဲခံခဲ့ရသည်။ မကြာခင် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဖူးရောင်ပြီး သတိလစ်ချင်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ နှာခေါင်းမှသွေးများက တစ်စက်စက် စီးကျ ရင်ဘတ်ပေကျံ . . .

ဒီမှာ လင်လုပ်သူက ဆံပင်ကို ဆွဲထူပြီး မေးပြန်သည်။ မရတော့ လည်ပင်းကို ညှစ်၍ မေးသည်။ မကြာခင် တအင်းအင်း ညည်းညူရင်း အသက်ရှူရပ်သွားခဲ့လေသည်။

“မိညိမ်း . . . မိညိမ်း”

“ဟဲ့ကောင်မ . . . မိညိမ်း”

လှုပ်၍ ကန်၍ နှိုးကြသည်။ လူက လုံးဝစကားမေးမရတော့။

“သေပြီနဲ့တူတယ် အစ်ကို”

“အေးဟ . . . ကြည့်ရတာ သေပြီနဲ့တူတယ်”

“အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဟင် . . . ဟင် . . . တော်ကြာ”

“လွယ်ပါတယ်ကွာ ရေတွင်းပျက်ထဲ ပစ်ချလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

သည့်နောက် ညိမ်းမြခင်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို စောင့်နှင့်ပတ်ပြီး နောက်ဖေးလမ်းကြားမှ သယ်သွားကာ နောက်ဖေးတစ်ခေါ်ခန့်ရှိ ရေတွင်းပျက်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေသည်။

(၈)

လင်မယားနှစ်ယောက် ()မြို့ပေါ်ရှိ ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်လိုက်ကြ၏။

“ဘာအလိုရှိလို့ပါလဲ ခင်ဗျား”

“ပစ္စည်းရောင်းချင်လို့ပါ”

“ဘာပစ္စည်းပါလိမ့် ပြပါခင်ဗျာ”

“ရွှေနဲ့ ကွပ်ထားတဲ့ ပတ္တမြားပါ။ ရွှေဘယ်ဈေး။ ပတ္တမြား ဘယ်ဈေးလဲ”

“ရွှေက () ဈေးပါ။ ရွှေရည်ပြည့်ရင်ပေါ့ဗာ။ ပတ္တမြားက

အရည်ပေါ်မူတည်ပြီး ဈေးကောင်းပေးမှာပါ။ ပြပါ”

ဒီမှာ ကိုဖေဇော်ရင့်က လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် သေသေချာချာ ထုပ်ထားသည့် ပတ္တမြားလက်စွပ် ကို ထုတ်၍ ပေးလိုက်သည်။

ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်က မှန်ဘီလူးနှင့် စစ်ဆေး၏။ မှတ်ကျောက်တင်၏။

“ရွှေအစစ် ပတ္တမြားအစစ်ပဲနော်”

“ခင်ဗျား ရွှေသည်ပဲဗျာ။ ကျုပ်တောင် သိသေးဥစ္စာ”

“ရောင်းမှာ အမှန်ပဲလား”

“ဈေးကောင်းကောင်းရရင် ရောင်းမယ်”

“ခဏလေး စောင့်ပါနော်”

ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်က ပစ္စည်းကို သူ့ဇနီးလက်ထဲသို့ထည့်ပြီး

သူတို့လင်မယားကို ခဏလေး ထိုင်ခိုင်းထားကာ အပြင်သို့ထွက်သွား၏။ (၁၀)

မိနစ်ခန့်ကြာတော့ ဈေးခေါင်းလူကြီးနှင့်အတူ ရဲ (ပုလိပ်) နှစ်ဦး ရောက်ရှိလာ၏။
ဒီမှာ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်က

“သူတို့နှစ်ဦးပါပဲ အရာရှိမင်းခင်ဗျား”

“ဟင် . . . ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ဆိုင်ကို ရွှေအတုနဲ့ ပတ္တမြားအတုကြီး
လာလိမ်ရောင်းလို့ ရဲလက်ကို အပ်လိုက်တာလေ”

“ဘာ . . . မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး။ ဒါ . . . ရွှေ . . . ရွှေအစစ်
ပတ္တမြားအစစ် . . . ကျုပ် ပန်းတိမ်မှာ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ် ခင်ဗျားမညာနဲ့”

ဖေဇော်ရင့်က ကြိုးအော်ရင်း အကြောက်အကန် ငြင်း၏။ မဂျက်ကား
လွန်စွာအံ့အားသင့် နေပြီး . . .

“ရွှေရည်စိမ်အတုပါ ရဲအုပ်မင်း။ မှတ်ကျောက်တင်ပြီးပါပြီ။ ဒီမှာ
ကြည့်ပါခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျား လိမ်တာ ကျုပ်ပစ္စည်း ရွှေအစစ် ပတ္တမြားအစစ်”

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ ဒီပစ္စည်းမျိုး ကျုပ်ဆိုင်မှာ လုံးဝမရှိဘူး။ ခင်ဗျား
ရွှေအတုကို လာလိမ်ရောင်း တာ ရဲအုပ်မင်း အရေးယူပေးပါ”

နောက်ဆုံး မိဂျက်နှင့် ဖေဇော်ရင့် ရွှေထည်ရတနာပစ္စည်းအတု
လိမ်လည်ရောင်းချရန် ကြံစည်မှုဖြင့် ရဲအချုပ်ခန်းသို့ စံမြန်းရတော့၏။

သူတို့အချုပ်ထဲမှာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေသည်။

ဘယ်လိုမှ ဖြေရှင်းချက် ပေးလို့မရ။

လင်ရော မယားရော နောက်ကြောင်း အကျင့်စာရိတ္တများက
ပိုမိုရှုပ်ထွေးလေသောအခါ

ပို၍ ဆိုးသည်ကား . . .

(၉)

ညိမ်းမြခင် သတိရလာသောအခါ ရေစိုစွတ်နှင့် မှောင်မည်းနေသော
ရေတွင်းပျက်ထဲ ကျရောက်နေသည်ကို ချက်ချင်းသိလိုက်ရ၏ ။

သူမ အကြီးအကျယ် လန့်ဖျပ်သွားခဲ့သည်။

လူတစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်ချင်အောင် ဒဏ်ရာများနှင့် သွေးများ
စီးပေကျံကာ မျက်စိပင် မဖွင့် ချင်၊ သူမအားတင်း၍ ထလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးဖြစ်ရပ်ကို သွားသတိရလိုက်၏ ။

ထူးဆန်းစွာရသော လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ထုတ်၍ ကြည့်နေစဉ်-

မိထွေးလင်မယား ရောက်လာလုယူပြီး ရိုက်နှက်မေးမြန်းသည့်
ကြောက်စရာ အနိဗ္ဗာရုံမြင် ကွင်းများ . . သည့်နောက် သူမသတိမေ့မျောသွားခဲ့၏ ။

ခု သတိပြန်ရပြီ။

သူမကြိုးစားကုန်းထပြီး အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်သည်။

တစ်ကြိမ် . . . နှစ်ကြိမ် . . သုံးကြိမ်

အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အော်ရင်း အကူအညီ တောင်းရင်း
မောဟိုက်နာကျင်လွန်းလှ၍ ရေတွင်းနံရံမှီကာ ရေဗွက်ထဲမှာ
ထိုင်မှိန်းနေလိုက်သည်။

ဦးခေါင်းသည် မတ်၍ မရ . . .

ထိုစဉ် အပေါ်မှ ခေါ်သံကြားရသည်။

“အောက်မှာ လူရှိသလားဟေ့”

“အင်း . . . အင်း”

“ဟော . . . လူသံကြားရတယ်။ ကြိုးနဲ့ဆင်းကြဟေ့”

မကြာခင် လူတစ်ယောက် ကြိုးနဲ့ ဆင်းလာ၏ ။ မီးခြစ်ကိုခြစ်၍ ကြည့်၏ ။ သူမကို မြင်သွား သောအခါ ဂျိုင်းနှစ်ဖက်မှ ကြိုးသွင်းချီပြီး အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ရန် အော်လိုက်၏ ။ တဖြည်းဖြည်း သူ အပေါ်သို့ တက်သွားသည်ကို သိလိုက်သည်။

လူတွေက ဝိုင်းဆွဲတင်ကြသည်။

“ဟာ”

“ဟယ်”

“အလိုလေး . . . ဒါ . . . ဒါ . . . ညိမ်းမြခင်ပါလား”

“ညိမ်း . . . မြ . . . ခင် . . . ညိမ်း . . . မြ . . . ခင်”

လူအုပ်က ဝိုင်းအော်လှုပ်၍ မေးကြမြန်းကြ စုပ်သပ်ကြ။ ဝိုင်းဖေးမကြ။ သို့နှင့် သူကြီးအိမ်သို့ ရောက်သွား၏ ။ တိုင်းရင်းဆေးဆရာ ဦးနတ်လူဦးက ဆေးဝါးများဖြင့် ကုသပြုစုပေး၏ ။ မကြာခင် သူမ သတိပြန်ရလာခဲ့တော့သည်။

“ချစ်ကောင်းစံ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မင်းသိရသလဲ”

သူကြီး ဦးကျော်ဦးက ရေတွင်းထဲ ဆင်းဆယ်သူ ချစ်ကောင်းစံအား အလျင်ဦးစွာ မေးလိုက် ၏ ။

“ကျွန်တော် ပိုက်ချပြီး ပြန်လာတာ သူကြီး။ အဲဒီ ရေတွင်းပျက်အရောက်မှာ အထဲက အော်သံလိုလို ကြားလို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ လူညည်းသံအော်သံမျိုး ကြားလိုက်ရလို့ နီးရာကြုံရာ လူတွေခေါ်ပြီး

ဝင်ဆယ်လိုက်တာဗျ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ . . . ချစ်ကောင်းစံ အကင်းပါးနပ်
နားကြားကောင်းလို့ပေါ့ နို့မို့ရင် သေပြီဟ”

သည့်နောက် သူကြီး ဦးကျော်ဦးက လူကြီးများနှင့်
ရပ်ရွာလူကြီးများရှေ့မှာ ညိမ်းမြခင်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းတော့သည်။

ညိမ်းမြခင်က လက်စွပ်ရရှိပုံ။ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်အကြောင်းမှသည်
နောက်ဆုံး ရေတွင်းပျက်ထဲ ရောက်ခဲ့ရသည့် ဘဝဖြစ်စဉ်ဆိုးကို
ပြောပြလိုက်သောအခါ

တောက်ခတ်သံများ ဆူညံသွားခဲ့သည်။

ဆဲရေးတိုင်းထွာသံများ ပွက်ပွက်လျှံသွားခဲ့၏ ။

ကျိန်ဆဲရေရွတ်သံများ စည်စည်လျှံသွား၏ ။

၎င်းနောက် သူကြီး ဦးကျော်ဦးက လှည်းပြင်ပြီး ညိမ်းမြခင်ကို ခေါ်ကာ
အရပ်သက်သေများ နှင့် ချစ်ကောင်းစံကိုပါ ခေါ်၍ ရဲစခန်းသို့ တန်းလာခဲ့လိုက်သည်။

တိုတိုဆိုရလျှင် မိဂျက်နှင့် ဖေဇော်ရင့်တို့နှစ်ဦးကို
ရွှေလိမ်ရောင်းချမှုသာမက ရိုက်နှက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု၊ သေကြောင်းကြံစည်မှုဖြင့်
ရုံးတင်တရားစွဲဆိုနိုင်ခဲ့ရာ နှစ်ဦးစလုံး ကြီးလေးသော အပြစ်ဒဏ်ကို
အသီးသီးခံစား၍ ထောင်ကျသွားခဲ့ရလေသည်။

ညိမ်းမြခင် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရေချိုးရန် ပြင်လိုက်၏ ။

သို့နှင့် အပေါ်အင်္ကျီညစ်ပေပေကို ချွတ်လိုက်ပြီးနောက်
အတွင်းခံဘော်လီအင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်နှင့်

“ဒေါက်”

“အလို...ဘာပါလိမ့်”

အတွင်းခံ ဘော်လီအင်္ကျီအတွင်းမှ ပစ္စည်းတစ်ခု ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်သွား၍ ကပျာ ကယာ ကောက်ယူကြည့်လိုက်သောအခါ ...

“ဟယ် ... လက်စွပ်ကလေး”

ဘုရားရေ မိထွေး လင်မယား သူ့လက်ထဲမှ လုယူသွားရောင်းသည့် အိပ်မက်ရှင် အမေခင် ဝဏ္ဏ ပေးသည့် လက်စွပ်လေးပါလား။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူမရင်ဘတ်ထဲ ပြန်ရောက်နေပါလိမ့်။

သူ့အရမ်းကို အံ့ဩဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။

သို့နှင့်

သူ့ကြီးအိမ်သို့ ပြေးပြီးပြောလိုက်သောအခါ ကြားရသည့်စကားဖြစ်ရပ်ကြောင့် အားလုံး အံ့ဩကုန်ကြပြန်၏ ။ အချို့က ဥစ္စာရင်းမှန်၍ ဆိုင်ရာပိုင်ရာက ပြန်ရှာပေးတာဟု ဆိုကြ၏ ။

သည့်နောက် ရွာထဲက ရွှေပန်းထိမ်ဆရာကြီး ဦးညိုဗျိုင်းကို ခေါ်၍ စစ်ဆေးခိုင်းကြသော အခါ ရွှေက အခေါက်ရွှေ၊ ကျောက်က မိုးကုတ် ပတ္တမြား။

အစစ်မှ အစစ်တဲ့ ...

ရေမရောတဲ့ ... သူပြောတာမဟုတ်ရင် လျှာလာဖြတ်တဲ့။ နောက်ဆုံး သူ့ကြီးကိုယ်တိုင် မြို့အသိရွှေဆိုင်မှာ လိုက်ရောင်းပေးလိုက်သောအခါ လွတ်လပ်ရေးခေတ်ဦးသုံးငွေ သုံးသိန်းကျော် ကျော်ရရှိခဲ့ပြီး ညိမ်းမြခင်ချက်ချင်း တောသူဌေးမလေးဖြစ်ကာ နာမည်ဂုဏ်သတင်း ဟိုးဟိုးကျော် သွားခဲ့လေ၏ ။

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ညိမ်းမြခင်တို့
လင်မယား ရွာဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာ ကထိန်သင်္ကန်းကပ်လှူ၏။ အရပ်ကိုဖိတ်၍
ဒါနပြုကျွေးမွေး၏။

တစ်ဘဝဟောင်းက မိခင်ဒေါ်ခင်ဝဏ္ဏနှင့် အမေရင်း အဖေရင်းများကို
ဖိတ်ခေါ်တရားနာပြီး ရေစက်ချအမျှပေးဝေခဲ့၏။

ညဘက်ရောက်တော့ . . .

အိပ်မက်ထဲမှာ . . .

တစ်ဘဝဟောင်းက မိခင်ဒေါ်ခင်ဝဏ္ဏနှင့် အမေရင်း အဖေရင်းတို့
သုံးဦးကို တွေ့ဆုံခဲ့ရ သည်။

သုံးဦးစလုံး တောက်ပရွန်းလဲ့သော ဝတ်စုံများဖြင့် . . .

လှပကျော့ရှင်းသော သွင်ပြင်လက္ခဏာများဖြင့်

ညိမ်းမြခင်ကို ကျေနပ်ဝမ်းသာသော မျက်ဝန်းမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီး
ပျော်နေကြသည် ကို ထူးဆန်းစွာ မြင်သက်ခဲ့ရလေသည်။

ဤအကြောင်းကို . . .

နံနက် မိုးလင်းအိပ်ရာမှအနီး ချစ်လင်လုပ်သူအား
ပြောပြလိုက်သောအခါ ချစ်လင်က-

“ဝမ်းသာပေတော့ ညိမ်းရေ သူတို့ဘဝကူးကောင်းသွားပြီကွဲ့။”

ဟု အားရဝမ်းသာစကားဆိုရင်း ချစ်သူဇနီးသည်၏ ပါးကို
ငုံ့နမ်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ ညိမ်းမြခင်က မျက်စိကိုမှိတ်ရင်းက-

“အို . . . အစ်ကို ချစ်ကောင်းစံရယ် သွား အဟင့် ဟင့်”

နံနက်မိုးသောက် သိင်္ဂီရတေးသံသည် လင်းအရုဏ်နှင့်အပြိုင်
ယှဉ်ပြိုင်အားပြိုင် အသံထွက် လျှက်။

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)
